

mens. Helt tydeligt således, at forbedrede forhold for de arbejdsløse ragede dem alle ni på stribe en papand. Det gjaldt blot om at trampe fremskridtspartiet ned. Som sædvanlig var man misundelig over, at kun fremskridtspartiet havde formået at udmønte den helt rigtige løsning på et problem, som de andre alle havde sagt store ord om uden at evne at foreslå noget, der kunne hjælpe og kunne praktiseres. De, der mener, at det, fremskridtspartiet siger, er selvpralende gas, kan blot sammenholde, hvad der faktisk står i forslaget, med, hvad Folketingstidendes referater afslører om, hvad de andre partiers repræsentanter tillod sig af usandheder og bagvaskelser. Så kan den uvildige læser ikke andet end indrømme, at Z-partiet har ret.

Imidlertid er der siden sket en ændring i den offentlige debat. Bl.a. i formandsberetningen på Dansk Metalarbejderforbunds kongres i august 1981 fremkom forståelse for, at staten ikke kan fremture med at yde arbejdsfri indtægter på mange milliarder kroner, som nu – med eksplosivt stigende tendens – bruges på arbejdsløshedsunderstøttelse, arbejdsløshedsbegrunderet social bistandshjælp, efterløn, spilduddannelser osv. Synspunkter at ombytte de passive støttelsesmilliarder med erhvervsaktiviteter har fremskridtspartiet jo udmøntet, lige fra arbejdsløsheden begyndte, jfr. for eksempel lovforslag nr. L 24 af 28. januar 1975 (sp. 969–985), genfremsat 8. september 1975 med noget udførligere bemærkninger. På arbejdsløshedskrisens nuværende udviklingsstadium er nærværende § 75-forslag imidlertid så ganske klart det bedste – og i øvrigt den eneste samlede gennemtænkning, der er resulteret i en praktikabel ordning af de ideer, som Georg Poulsen, Anker Jørgensen og så mange andre får så stærk presse på, men som i deres udformning blot er sangvinske, indholdstomme ekserciser i den blå luft.

SiDs og LOs stort anlagte arbejdsløshedskongresser i juni og august 1981 og Jørlunde-konferencen februar 1982 mundede ud i deprimerende fiaskoer. Det samme gælder de utallige arbejdsløsheds-bekæmpelses-møder i EF, OECD, ILO osv. Alt dette er medvirkende til, at fremskridtspartiet ved genfremsættelsen af nærværende forslag bringer tilbage i debatten den eneste hidtil lancerede, praktikable og socialt rimelige løsningsmodel, som er anvendelig, når folketingsflertallet ikke vil de fornødne midler til at blive arbejdsløshed kvit. Denne tilbagevenden til nøgternhed er blevet endnu mere påkrævet som modspil til den af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i august 1981 udsendte pjeces »Det offentlige, levestandarden og beskæftigelsen«. Her polerer og gnider man på den serie

vrangforestillinger, hvormed befolkningen er blevet forført i den sidste halve snes år med den tragiske følge, at vi har gravet os dybere og dybere ned i arbejdsløshed.

Andre samlede forslag til totalt at afskaffe de miserable forhold på arbejdsløshedsunderstøttelsesområdet foreligger ikke. Det bør derfor blive en folkesag at få gennemført lovforslaget. Udbredelsen deraf fortjener mindst 100 gange den opmærksomhed som den, der for eksempel blev ofret på den socialistforvirrede fattiggørelsesbog »Oprør fra Midten«. Fra dens hensygnen som det tomme medieflop, den var, burde de mediefolk, der afgør, hvad den danske debat skal handle om, lære at skaffe sig deres forsyninger fra det holdbare, vitaminrige fremskridts-lager.

Det burde jo efterhånden gå op for befolkningen, at de tvangstanker om »beskæftigelsesplaner« og »erhvervsfremmeplaner« som regeringen flere gange årligt fremkommer med, kun gør ondt værre. De gør 120 flere arbejdsløse, hver gang, skaber 100 midlertidige arbejdsplader. Pengene til disse sidste koster nemlig dyrt, når de skal hentes hjem via skatter eller forøget statsunderskud. Og da penge ikke er øremærkede, er der altid stor tvivl om, hvad tilskudsbeløb til syvende og sidst i grunden anvendes til – eller anderledes udtrykt: det er uundgåeligt, at store dele af erhvervstilskudsbeløbene i virkelighedens verden ikke benyttes til den bruttoudvidelse af arbejdsstyrken, som på papiret skulle være opnået. Og tilvejebringes der endelig en »ny« arbejdsplads, er den direkte virkning meget ofte, at der blot flyttes arbejde til den tilskudsmodtagende virksomhed fra et andet firma, som så må nedlægge en arbejdsplads. Man kan ikke have titusinder af arbejdere ansat på »særvilkår« (løntilskud m.v.) på virksomhederne. Alle disse virkninger i det virkelige liv kan hele regeringens kunstfærdige net af planer og ordninger simpelt hen ikke komme uden om. Og dermed falder også et væld af velmente forslag, som blåøjede projektmagere lader det vrimle med i denne tid, baseret på, at man kan modregne sparet arbejdsløshedsunderstøttelse, når man skal analysere en idés rentabilitet.

Aukenisterne forvandler Danmark til en socialistisk fattiggård. Fordi skatteyderfinansiering overlapper velstandens hovedpulsåre mellem produktion og markedsmechanismebetinget rentabilitet.

Tankegangen illustreres af forslaget fra Fællesorganisationen i Herning om, at staten skulle yde lån – rente- og afdragsfrit i 35 år – til nybyggerier på størrelsen af den sparede arbejdsløshedsunderstøttelse for hver ellers arbejdsløs, der kommer i